

hann seg upp: »Mén beiggi, rætt skal vera rætt. Ikki ætli eg at skjóta alla skuldina yvir á teg! Mundu vit verið komnir so frægt á leið nú, um vit ikki tóku til at róga í ring, tá tokan kom á okkum?»

Bjarni stardi at bróður sínum. Tárini runna úr eygunum á honum. So hallaði hann seg at bringuni á bróður sínum og segði:

»Hetta ... hetta skal eg ongantíð gloyma tær, beiggin!»

Torkil legði armarnar um bróður sín, men mátti taka teir burtur aftur annaðhvørt, til at turka sær um eyguni.

So við eitt lurtuðu báðir álspenir og stardu inn móti landi. Har kom ein motorbátur gravandi, froðan stóð frá bógnum og neistarnir úr rörinum. — Hesaferð var tað Bjarni, ið gav ovfaraketið leyst:

»Hurrá, hurrá! so komu vit kortini á landi, áðrenn tað varð heilt myrkt, sjálvandi vera allir dreingirnir á stóðni og menninir við.»

Móðirin saknaði ikki dreingirnar við tað sama, hon kom upp um morgunin. Síðan í heyst hevði hon latið teir sovið í kamarinum innar av kókinum, tveirinar. Hon vildi færa teimum at sova sum longst. Jólafritidn var byrjað, og hálvsvangir vóru teir lagstir í gjárvoldið. — Hon mátti víst bita tað i seg og fara at tala við stjóran í keyfлагинum í dag — ella kommunuformannin, um ikki gekk betur, — at fáa fyrirlis lán til hitt alra neyðsystasta.

Tá tað leið móti miðdegi, fór hon innar í kamarid hjá dreingjunum. Hon var vorðin undarliga við, at teir svóvu so leingi. — Har vóru eingir dreingir. Tá hon kom uttar aftur í kókin, var henni hyggjandi í krókin við dynnar. Har áttu skoyturnar at hanga. Tær vóru burtur. Hevði hon ikki grunað hetta? Dreingirnir høvdu sníkt seg inn í dalin, eyðvitað deyðsvangir, og hvat átti hon at geva teigum, tá teir komu aftur? ... Sveittin stak útum hana og hon stunaði tungliga. Hon mátti gera okkurt í dag — kundi eins væl beinanvegin fara til kommunuformannin.

Tá farið var um miðdag fór hon at undrast um dreingirnar, men kanska teir høvdu hitt aðrar dreingir og vóru farnir heim við teimum ... Maturin ... Nei, hetta bar ikki til. Hon mátti bjarga teimum okkurt at liva av. Og hon brá sær á, rykti brýrnar og fór at gera seg til, kvikhent og harðhent, og fór síðan út.

Gamli Jákup stóð úti fyri durum og studdist fram á stavin. Tey heilsaðust, og so segði móðirin:

»Teir muna vera farnir inn í dal á skoytum, teir báðir hjá mær. Eru helst farnir heilt snimma í morgun, teir vóru ið hvussu er farnir tá eg kom upp.»

»Sja, sjú, — eru ikki afturkomnir enn, revskinnini?» segði hin gamli.

»Nei, og eg veit einki, hvat eg skal hugsa. Teir eru ikki vanir at gera soleiðis.»

Men so við eitt gjordist gamli Jákup so undarligur í andlitsbrøgdum. Hann hirsad seg, livdi við eygnabrunum, síðkaði og hevjaði tær, og klóaði sær í skegginum. Móðirin segði farvæl, men hann svaraði henni ikki. Hon fór so sína leið, men tá talaði hin gamli á hana, og hon stæðgaði á aftur. Nú greiddi hann henni frá tí, sum talað varð um, millum dreingirnar og hann, dagin fyri.

»Far og vita, Gunnu-barnið, um snorini eru ikki burtur.»

Móðirin skundaði sær heim, hugdi

inn í úthúsið og sá, at snorini hjá dreingjunum vóru ikki har. So út í vikina, hon rann hvørt spor, men har var eingin bátur. Nú var gitin gáta.

Har var mannfjöld á bryggjuni, tá ið motorbáturin legði at við tí litla bátinum í togi. Onkur hevði tendrað bryggjulyktinnar og nú lýstu tær niður á fiskin í báðum skutunum... Og nú varð málagaangur: Hvat var hetta? Bar hetta til? Báturin næstan laðin av fiski, hesum stóru kroppunum! Konurnar njeltu og skumpaðu undir hvørja aðra í ovfaraketi, men tað leit til, at menninir vóru ikki reiðiliga, hvussu teir skuldu taka hetta Var hetta trúligt, há? Ja, jú, tað hevði hent seg onkuntíð fyrr — í gomlu tíðini, næstan — tá líkindini vóru sum nú, liggjandi góðveður høgt, at fiskur kundi seta inn í fjørðin í jólaføstuni og stóðast á Hovdadjúpnum. Tað kundi ikki noktast fyri.

Móðirin stóð uttast á bryggjuni, men hon hugdi ikki at fiskinum, skimaðist bara um dekkið á motorbátinum, við stalandi eygum. Ein av konunum stoytt álþogan undir hana og segði:

»Hvat bagir tær, Guðrun góðan, — er tú ikki glað? Sert tú ikki, menniskja, fiskin í bátinum? Hann er næstan sokklaðin, báturin hjá tykkum.»

»Men hvar ... hvar eru dreingir mínir?» svaraði móðirin, og tað var gráturodd á henni.

»Teir eru eyðvitað niðri undir — og fáa sær ein floga. Og tann veiða, tann jólaveiða, menniskja! Hetta er fyrri fleiri hundrad krónur, og nú eru vit øll bjargað, tí munu teir ikki nú fara at forka seg á flot, hesi eittini av monnum her á Oyrini, nú tíni dreingir koma aftur at landi við fullum báti úr Hovdadjúpi..... Og hvæ, har koma teir nú upp á dekkið!»

Dreingirnir vóru so illa týggjaðir, at teir máttu verða leiddir at hús-um. Dagin eftir vóru teir tó komnir aftur fyrri seg, bara nakað móðir og eitt sindur av andsperru. Hálvt-fjórða hundrad krónur fingi teir fyrri fiskin, tí hóast hvør fjøl fór á flot morgunin eftir, so vildu øll fáa sær pottin reiggj av veiðuni hjá dreingjunum.

..... Um nóntíð kom gamli Jákup inn á gólvið hjá Guðruni, grannakonu sínari, meðan hon og dreingirnir sótu og fingi sær kaffi við pannukokum aftur við. Hann hevði ein pinkalittlan kistil í aðrari hondini. Tá lokið varð tikið av, sóu dreingirnir, at hetta var ein gomul kumpeis.

»Torkil og Bjarni, hinir ráðnu!» segði hin gamli og skáaði kumpeisini ymsar vegir á køksborðinum, og klóaði sær í skegginum. »Hyggið, — hetta skulu tit eiga frá gamla Jákupi. Hon hevur fylgt mær leingi á sjónum, hendan her, og hetta er ein av teimum fáu uppfinningunum, ið alloftast er at lita á, — við varni kortini. Men tað hjálpir hvorki, olmussudýrini, dugur ella ágrýtni, uttan maður veit ættarskil og dugir at leggja leiðir sínar hareftir. Tað man vera í livinum eins og á sjónum Man eg ikki fara at læra tykkum at brúka hana aftur at vári, óreintsettir?»

Kunngerð

Tað verður her gjørt kunngigt, at býráðið í 1962 hevur fund 1. og 3. týsdag í hvørjum mánaða, kl. 20, við hesum undantøkum: í januar verða fundirnir 2. og 3. týsdag í juni verða fundirnir 1. mikudag og 3. týsdag í juli verður fundur 1. týsdag.

TÓRSHAVAR BÝRÁÐ, 16. desember 1961.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kríggstrygging . telf. 1090 Føroya Sjóváttrygging . telf. 1090
Føroya Brunnatrygging . telf. 1098 Føroya Vanlukkatrygging telf. 1721

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging

Kassameistari

Søkt verður elftir dugandi og framtøkum manni til kassameistara á skrivstovu elfelagsins í Vestmanna.

Løn, eftirløn og aðrar treytir verða at seta sbr. avtalu; men kann byrjunarløn atlast at verða einj 20.000 kr. árliga.

Fyri hin rætta mannin verður hetta gott framtíðarstarv, og hava vit bert áhuga fyri umsókn frá monnum, sum eru fullkønir í øllum nútímans skrivstovuarbeði.

Starvið verður at seta so skjótt, sum til ber, og skal skrivlig umsókn við neyðugum upplýsingum sendast beinleiðis til stjóran fyri SEV.

Elfelagið S.E.V.

EINI GLEÐILIG JÓL OG GOTT
NYTTÁR VIÐ TØKK FYRI FARNA
ÁRIÐ

PI. AUTO

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Gleðilig jól og eitt gott og litfagurt
nýttár ynskir

Ælabogin

PERKINS DIESEL

Teir heimsgitnu PERKINS DIESEL bátamotorarnir fáast í
støddum frá 20—120 HK

BIÐIÐ UM BROCHURU

KARL PETERSEN, Tvøroyri

